

valg, der bl. a. skulde behandle Forholdet mellem Stat og Kirke. Det vil erindres, at Forslaget ikke blev ophøjet til Lov, og at det senere blev indbragt i det andet høje Ting ved privat Initiativ og da forøvrigt fik samme Skæbne, om end det maaske var ved en Tilfældighed. Tør man nu tro Meddelelser i Pressen, vil Forslaget paa ny komme frem ved privat Initiativ, og jeg ønsker i den Anledning at sige til den højtærede Kirkeminister, at jeg tror, han vil paatage sig et meget stort Ansvar, hvis han fremdeles vil vende det døde Øre til overfor dette Spørgsmaal. I alt Fald er vi fra vor Side fremdeles vilige til at være med til at faa dette Spørgsmaal løst, hvis det kan ske paa Grundlag af det Forslag, der nu gentagne Gange har været fremsat, dels her og dels i det andet høje Ting.

Saaftremt den højtærede Minister imidlertid vil stille sig afvisende overfor Nedsættelsen af et saadant Udvalg, er der dog visse Spørgsmaal, der mere og mere trænger sig paa og fordrer at blive løst. Jeg tænker i denne Forbindelse paa Nødvendigheden af at faa en § 8 for Præster. Jeg tror sikkert, det er paa høje Tid at faa det Spørgsmaal taget op til Løsning her paa Rigsdagen; selv om den højtærede Kirkeminister i sidste Samling udtalte, at han ikke fandt, Øjeblikket var inde til at tage det Spørgsmaal op, tror jeg alligevel — og det er da ogsaa mit Haab, at den højtærede Minister vil finde det —, at nu er Tiden inde.

Fra alle kirkelige Lejre rejses der stærkere og stærkere Krav om at give Sognemenighederne Indflydelse paa Præsternes Afskedigelse i Lighed med, hvad der finder Sted for Lærernes Vedkommende. Selv om jeg nu skal være den første til at indrømme, at den Form, som hin berømte § 8 har faaet for Lærernes Vedkommende, langt fra er heldig, er jeg dog ikke i Tvivl om, at en § 8 i en eller anden Form er en Nødvendighed. Men gælder det for Lærerne, gælder det i endnu højere Grad for Præsterne. Jeg beklager meget, at det ikke i 1922, da vi havde de kirkelige Love til Behandling, lykkedes at faa en § 8 med, særlig da det senere har vist sig saa vanskeligt at enes om en Form for Nedsættelsen af et kirkeligt Udvalg; enedes man om en Form derfor, vilde jeg finde, at dette Spørgsmaal burde behandles indenfor et saadant Udvalg.

Det er nu en Gang saadan, at Betingelserne for en frugtbar Præstegerning

i en af vore Sognemenigheder kan være forsvundet i en saadan Udstrækning, at Præstens Forbliven i Embedet er en Meningsløshed, selv om han ellers er uangribelig som Embedsmand. Under saadanne Forhold maa Menighederne have en Ret til at faa Præsten fjernet, og jeg henstiller til den højtærede Kirkeminister at tage Initiativet til en Ændring i vor kirkelige Lovgivning paa det Omraade.

Jeg kunde tænke mig, at Adgangen til at faa en Præst fjernet maatte omgærdes med visse økonomiske, maaske ogsaa juridiske Garantier for ikke at blive misbrugt. Men der maatte kunne findes en Udvej ud af de nuværende uholdbare Tilstande. Det undrer mig for øvrigt meget, at Præsterne ikke selv gennem deres Organisation eller Biskopperne gennem deres Samraad har rejst det Spørgsmaal og krævet det løst. For det maa, synes jeg, være aabenbart for enhver, der tænker over disse Forhold, at som det nu er, kan det ikke blive ved at være. Jeg indser, at der er store Vanskeligheder ved at løse Spørgsmaalet paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade, men man kan da ogsaa være saa bange for Forhindringer og Vanskeligheder og for at gøre noget galt, at man af den Grund slet ingenting gør, og det finder jeg i dette Tilfælde vilde være det aller værste. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Kirkeminister, om vi kan vente, at Ministeren vil tage Initiativet til at faa dette Spørgsmaal løst.

Samtidig vil jeg benytte Lejligheden til at minde om, at den højtærede Kirkeminister under Debatten i Fjor om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken udtalte Sympati for at faa en udvidet Basis for Menighedsraadenes Sammensætning. Jeg ønsker at spørge, om den højtærede Minister omgaas med Planer om at omsætte denne Sympati i Handling. Jeg tror, at der i dette høje Ting vil være et stort Flertal for at gennemføre en Ændring af den Beskaffenhed.

Der er fra Tid til anden og i Sommer meget ofte i Pressen skrevet en hel Del om Pladsmangelen paa vore Sindssygehospitalet, og der er fremkommet Udtalelser fra vore Sindssygelæger, Udtalelser, der meget stærkt understregede denne Pladsmangel. Det kunde ikke undgaa at vække Opmærksomhed ud over hele Landet. Da jeg har den Ære at være Medlem af Statens Tilsynsraad for Sindssygehospitalet, tør jeg maaske lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed et Øjeblik for nærmere at omtale, hvordan jeg ser